

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. S.**, zastúpeného JUDr. D. K., proti žalovanej **Š. P.J.**, zastúpenej Mgr. E. G., **o zrušenie spoločného nájmu bytu**, vedenej

na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 4 C 233/1998, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. apríla 2008, sp. zn. 5 Co 293/2007 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 16. apríla 2008, sp. zn. 5 Co 293/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 21. júna 2007 č. k. 4 C 233/1998-229 zrušil právo spoločného nájmu účastníkov k trojizbovému bytu č. X., nachádzajúcemu sa na X.. poschodí bytového domu č. X. na ulici P.P. a určil, že žalovaná bude ďalej byt užívať ako nájomníčka. Žalobcovi bytovú náhradu nepriznal a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené a maloleté deti L., J. a L. boli na čas po rozvode zverení do výchovy žalovanej. Za trvania manželstva bol účastníkom pridelený na základe rozhodnutia Mestského národného výboru v D. zo dňa 18. júna 1986 trojizbový byt na ulici P., ku ktorému im vzniklo právo spoločného užívania, pričom toto právo sa dňom 1. januára 1992 transformovalo na spoločný nájom bytu manželmi. Ešte pred rozvodom manželstva na konci roku 1996 sa žalobca z bytu odsťahoval, keďže mu žalovaná oznámila, že je tehotná a rozvedie sa s ním. V uvedenom období účastníci podpísali dohodu, v ktorej uviedli, že žalobca zanecháva žalovanej byt s príslušenstvom a on si berie auto, vežu, farebný televízor, videokameru a tento stav chcú dodržať aj po rozvode. Toto konanie žalobcu bolo podľa názoru súdu ovplyvnené danou situáciou v rodine, pričom uvedená dohoda, ktorú účastníci

podpísali pred rozvodom a týkala sa vlastne rozdelenia ich majetku, je neplatná podľa § 149 Občianskeho zákonníka v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže k platnej dohode o ďalšom užívaní bytu po rozvode manželstva nedošlo, súd zrušil právo spoločného nájmu k predmetnému bytu. Pri rozhodovaní o tom, kto bude ďalej byt užívať ako nájomca, súd prihliadol na okolnosti konkrétneho prípadu, na príčiny rozvratu manželstva, na správanie sa účastníkov po rozvode, ako aj na podmienky zabezpečenia možnosti oddeleného bývania manželov. Pri hodnotení, ktorý z účastníkov sa pričínil o nadobudnutie bytu, nebolo prihliadnuť na okolnosti na strane žalobcu ani na strane žalovanej. V konaní súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali, že sa žalobca alebo žalovaná pričínili väčšou mierou o nadobudnutie bytu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že byt nadobudol tým spôsobom, že sa zaviazal odpracovať u zamestnávateľa 10 rokov, tieto tvrdenia nepreukázal. Príčiny rozvratu manželstva však súd prvého stupňa jednoznačne videl v ľahkomyselnom prístupe žalovanej k manželstvu a v jej nevere. Súd prvého stupňa mal ďalej za preukázané, že od decembra 1996 žalobca v byte vôbec nebýva, bývania v byte sa nedomáhal a neprispieval ani na úhrady nájmu a služieb spojených s užívaním bytu. Žalobca sa svojho práva nedomáhal v čase do uzavretia manželstva s M. S., rodenou P. v marci 2001 právne možným spôsobom. V čase uzavretia manželstva žalobcu s M. S. bola táto vlastníčkou bytu č. X. v bytovom dome č. X. na ulici M.. Žalobca tento byt uzatvorením nového manželstva mohol užívať bez vážnejších prekážok. Počas trvania manželstva žalobca s druhou manželkou získali uvedený byt do vlastníctva, ktorý po rozvode ich manželstva 1. októbra 2004 spoločne predali inej osobe za dohodnutú kúpnu cenu. Tieto dôkazy vyhodnotil súd pre posúdenie určenia ďalšieho nájomcu bytu tak, že za ďalšiu nájomníčku bytu určil žalovanú, ktorej boli zverené deti, pochádzajúce z manželstva s žalobcom do výchovy a starostlivosť, byt užíva a riadne platí všetky náklady, súvisiace s bývaním. Mal za to, že žalobcovi by za splnenia podmienok podľa § 712a ods. 8 Občianskeho zákonníka patrilo právo na náhradný byt. Uzatvorenie nového manželstva žalobcu, ktorý získal najprv možnosť užívať byt novej manželky a neskôr spolu s touto manželkou sa stali bezpodielovými vlastníkmi iného bytu, posúdil súd ako dôvod, pre ktorý by uloženie povinnosti žalovanej zabezpečiť žalobcovi náhradný byt bolo v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Priznanie práva žalobcovi na bytovú náhradu od 23. marca 2001, kedy uzatvoril druhé manželstvo a neskôr od 1. októbra 2004, kedy toto bolo rozvedené, odporuje pravidlám spolužitia a výkonu tomuto právu nemožno poskytnúť ochranu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 293/200, rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zrušení práva spoločného nájmu bytu účastníkov a vo výroku o ďalšom nájomcovi bytu potvrdil. Vo výroku o bytovej náhrade rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobca je povinný sa z bytu vysťahovať a byt vypratať do 15 dní od zabezpečenia náhradného bytu žalovanou. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Zhodne so súdom prvého stupňa bol aj odvolací súd toho názoru, že po zrušení práva spoločného nájmu bytu bolo správne určiť ako ďalšiu nájomníčku bytu žalovanú, ktorá v predmetnom byte zostala po odchode žalobcu z domácnosti bývať s deťmi a neskôr aj s druhým manželom a hradí všetky náklady súvisiace s bývaním aj s poukazom na stanovisko prenajímateľa bytu v zmysle § 705 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd však dospel k odlišnému záveru ako súd prvého stupňa v tom, že žalobca v zmysle § 712a ods. 8 veta prvá Občianskeho zákonníka za použitia § 3 Občianskeho zákonníka nemá právo na žiadnu bytovú náhradu. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal za to, že u žalobcu nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mu mala byť priznaná iná bytová náhrada, resp. žiadna bytová náhrada ako náhradný byt. Podľa odvolacieho súdu, obaja účastníci konania mali zhodné podmienky, pokiaľ sa týkalo toho, že uzatvorili ďalšie manželstvá a že ich partneri mali pred uzatvorením týchto manželstiev vlastné byty. Berúc v úvahu všetky okolnosti daného prípadu, keď žalobca hoci nezapríčinil rozvrat v manželstve a z toho pohľadu sa na rozdiel od žalovanej nesprával v rozpore s dobrými mravmi, odišiel zo spoločnej domácnosti a mal záujem sa dohodnúť ohľadom svojho ďalšieho bývania so žalovanou, keď aj jej terajší manžel sám uvádzal v rozvodovom konaní, že nebol problém vymeniť jeho byt za byt väčší a tak vyriešiť otázku bývania aj žalobcu. Bolo by nespravodlivé, aby žalobcovi nebola poskytnutá bytová náhrada vo forme náhradného bytu. V súčasnosti, t.j. v čase rozhodovania o zrušení práva spoločného nájmu bytu, žalobca nemal trvalým spôsobom zabezpečené bývanie, neboli preukázané žiadne skutočnosti, na základe ktorých by mu bytová náhrada nepatrila. Tiež neboli preukázané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi prináležalo právo len na náhradné ubytovanie alebo prístrešie. Podľa názoru odvolacieho súdu, použitie § 3 Občianskeho zákonníka pri rozhodovaní o bytovej náhrade by bolo možné hlavne v prípade, keby druhý z bývalých manželov, ktorý sa nestal ďalším nájomcom bytu, mal trvalé zabezpečené bývanie, čo však nebol prejednávaný prípad. Žalobca mal právo bývania u svojej druhej manželky, toto manželstvo však bolo právoplatne rozvedené, pričom žalobca by mal následne od tejto bývalej manželky právo iba na zabezpečenie náhradného ubytovania (išlo o družstevný byt) a nie náhradného bytu. Uvedená skutočnosť potom nemohla byť dôvodom,

pre ktorý by nemala žalobcovi patriť bytová náhrada vo forme náhradného bytu, zabezpečeného zo strany žalovanej. Odvolací súd poukázal aj na správanie sa žalovanej, ktorá, hoci právo spoločného nájmu k predmetnému bytu účastníkov nebolo právoplatne určené, odkúpila byt do BSM od Mesta D., ktorý prevod žalobca napadol na súde návrhom o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku, ktorým rozhodol o povinnosti žalovanej zabezpečiť žalobcovi bytovú náhradu, podala žalovaná dovolanie, a žiadala v tejto časti rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Vytýkala odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci pri rozhodovaní o povinnosti zabezpečiť žalobcovi bytovú náhradu. Poukázala na to, že dôvodom, pre ktorý by nemala žalobcovi patriť bytová náhrada vo forme náhradného bytu nie je iba právo bývania žalobcu u jeho druhej manželky M. S., rod. P. v byte č. X. v bytovom dome súp. č. X. na ul. M.. Mala za to, že dôvodom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, pre ktorý odvolací súd nemal priznať žalobcovi bytovú náhradu vo forme náhradného bytu je aj skutočnosť, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že okrem bytu, ku ktorému mal žalobca právo bývania uzavretím ďalšieho manželstva, nadobudol s touto druhou manželkou do bezpodielového spoluvlastníctva manželov ďalší byt, a to byt č. X. vo vchode č. X. na X. poschodí bytového domu súp. č. X. vrátane spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach, zariadeniach a pozemku na ul. M.. Tento byt predal žalobca spolu so svojou už v tom čase bývalou manželkou M. S., rod. P. kúpnu zmluvou uzavretou dňa 24. novembra 2005 s M. Ž. ako kupujúcim, ktorej vklad bol povolený dňa 8. decembra 2005. Pokiaľ by mal žalobca záujem riešiť otázku bývania na území Slovenskej republiky, mohol si z kúpnej ceny bytu túto vyriešiť. Žalobca sa dlhodobo nezdržiava na území Slovenskej republiky, pracuje v zahraničí, trvalý pobyt má evidovaný od 2. júna 2006 na adrese ul. M., teda v byte svojej bývalej manželky, s ktorou podľa vyjadrenia detí účastníkov žije. Odvolací súd pritom pri rozhodovaní o bytovej náhrade pre žalobcu na uvedené skutočnosti, ktoré boli v konaní preukázané vôbec neprihliadol. Zdôraznila, že žalobca odišiel z bytu koncom r. 1996, odkedy v byte vôbec nebýva, v byte nemá žiadne veci, bývania v byte sa nedomáhal, na úhradu nájmu a služieb spojených s užívaním bytu neprispieval. Poukázala i na dohodu, podľa ktorej žalobca ešte pred rozvodom manželstva zanechal byt s príslušenstvom jej a on si zobral auto, vežu, farebný televízor, videokameru. Stotožnila sa s rozhodnutím prvostupňového súdu ktorý žalobcovi bytovú náhradu nepriznal.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 2 písm. d/ O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna z týchto väd nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Z ustanovenia § 220 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie).

Ak sa však odvolací súd chcel odchyliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o zmene rozsudku súdu prvého stupňa v tom smere, že žalobca má právo na bytovú náhradu a žalovaná je povinná mu náhradný byt zabezpečiť, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 16. apríla 2008, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté, totiž vyplýva, že krajský súd na tomto pojednávaní žiadne dokazovanie nevykonal. Nezopakoval ani dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, napriek tomu, že z nich vyvodil opačné závery, ako súd prvého stupňa. Bez toho, aby v odvolacom konaní sám podrobne vypočul účastníkov, a tým zabezpečil bezprostrednosť vykonania tohto dôkazu pred svojím rozhodnutím, k skutočnostiam, ktoré prehodnotil v odôvodnení svojho rozhodnutia, ponechal na odvolacom pojednávaní len priestor na prednes právnych zástupcov účastníkov, ktorí sa však k priebehu skutočností, rozhodujúcich pre záver, ktorý prijal odvolací súd, mohli vyjadriť len sprostredkovane, resp. vôbec vedomosť o týchto skutočnostiach nemali.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O.s.p.

V tomto smere obsah zápisnice o pojednávaní odvolacieho súdu zo dňa 16. apríla 2008, v ktorom je uvedené, že „bola podaná stručná správa o doterajšom priebehu konania“ je v rozpore s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom poukazuje na zopakovanie dokazovania, napr. výsluchmi účastníkov a svedka M. J., ktorý svedok v predmetnej veci bol vypočutý súdom prvého stupňa, avšak jeho výpoveď je v rozpore s tým, ako ju vyhodnotil

odvolací súd, ktorý poukázal na jeho svedeckú výpoveď v konaní o rozvod manželstva účastníkov.

Odvolací súd si tak nezaťažoval rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľkou napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K takejto vade bol odvolací súd povinný prihliadnúť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. septembra 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová